



ΒΟΣΚΕ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΚΡΙΜΑΙΑ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

1.

Ἡ κυρία Δενουέρη ἐχάρηεν ἀπὸ 25 ἤδη ἐτῶν, ἔχουσα περιουσίαν ἰκανὴν δι' ἑαυτὴν καὶ τὸν υἱὸν τῆς, ἐφ' οὗ συνεκεντροῦντο ἅπασαι αἱ ἐλπίδες τῆς. Ἀδυνατοῦσα νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ ἐφρόντισε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τοὺς καλυτέρους διδασκάλους ὅσοι τοῦλάχιστον ἠδύναντο νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Χαλώνης. Ὁ υἱὸς οὗτος, ὀνόματι Δεωνῆς, ἔκαμε θαυμαστάς προόδους εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα· ἀλλ' οἱ θησαυροὶ τῆς ψυχῆς του ἦσαν πολυτιμότεροι· ἐτι τῶν πνευματικῶν, αὐξανόμενοι διὰ τῆς πρὸς τὴν μητέρα του ἀγάπης, ἀπορροφώσης ὅλας τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ διαθέσεις. Ἡ κυρία Δενουέρη ἦν ὑπερήφανος διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν τρυφερότητα τοῦ υἱοῦ τῆς, διὰ τὸ ὥρατον

πρόσωπόν του, διὰ τὰ προτερήματά του, ἴσως καὶ διὰ τὰ ἐλαττώματά του, διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Δεωνῆς δὲν ἦν ὅλως αὐτῶν ἄμοιρος. Ἡ μητρικὴ ἐν τούτοις στοργὴ πάντοτε μεριμνῶσα, πάντοτε ἀνήσυχος διὰ τὴν υἰεὶαν του κατέστησεν αὐτὸν τοσοῦτο ἀβροδίαιτον, ὥστε ἡ ἐλαχίστη τοῦ καιροῦ μεταβολὴ ἤρκει νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ του συστήματος. Ἦτον ὁμοῦς εἰσέτι χαρίεις καὶ θελητικὸς ἐν τῇ μικρᾷ καὶ διακεκριμένῃ συναστροφῇ τῇ σχηματιζομένῃ συνήθως παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Εἰσῆρχετο ἤδη εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε αἰφνης ἐπῆλθεν αὐτῷ μελαγχολία παράδοξος. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συγκινήσῃ μήτε νὰ τὸν ἐνασχολήσῃ ἔμενεν ὀλοκλήρους ὥρας νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐξηπλωμένος, τὸ ὄμμα ῥεμβῶν, τὴν διάνοιαν ἐξεστηκυϊαν, καὶ ἀνασκιρτῶν, ὅτε τῷ ὠμίλου, ὡς ἐάν συναλαμβᾶ-

νετο εἰς τὴν εκπλήρωσιν ἀθεμίτου τιῶς πράξεως, ἀπεκρίνετο μετὰ τρυφερότητος εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς μητρός μου μερίμνας· ἀλλὰ δὲν ἀνεζήτη πλέον παρ' αὐτῆ τὰς θελκτικὰς· ἐκείνας διαχύσεις αἵτινες ἄλλοτε ἦσαν ἡ τροφή τῆς καρδίας των. Ἡ χαύνωσις ἐκείνη καὶ ἀτονία τῆς υγείας του, προσεκάλεσε τὴν ἀνάγκην συγκαλέσεως ἰατρικοῦ συμβουλίου.

Ἡ ἰατρικὴ ἀναμφιβόλως εἶναι θαυμάσιος ἐπιστήμη, ἀλλ' ὁ ἰατρός δὲν εἶναι πάντοτε γόης μήτε ἀλάνθαστος. Ὅταν ὁ ἀσθενὴς εἴπῃ εἰς τὸν ἰατρὸν, « πᾶσχω τὸν πόδα ἢ τὴν κεφαλὴν, ὁ ἰατρός διδάσκει τὸν ἀσθενῆ διατὶ ἡ ἀσθένεια ὑπάρχει εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ εἰς τὸν πόδα, καὶ πῶς (βοηθεῖα τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ χρόνου) ἡ ἀσθένεια θέλει λάβει τέλος, διὰ τῆς θεραπείας τοῦλάχιστον, ἀν δὲν λάβῃ τέλος διὰ τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ὅτε πρόκειται περὶ ἀσθενείας ὅποια ἡ τοῦ Λεωνῆ ἔταν ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται ἢ δὲν θέλῃ οὐδὲν νὰ εἴπῃ, τί θέλετε νὰ πράξῃ τότε ὁ ἰατρός; Ὁ τῆς Χαλῶνης ἔκαμε μίαν παραγγελίαν, καθόσον ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτάτο· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ εὐκρινὴς φίλος τῆς κυρίας Δενοῦέρης, ἐξωμολογήθη εἰς αὐτὴν ὅτι οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ υἱοῦ της.

Ἡ Κυρία Δενοῦέρη, ἐγκαταλειφθεῖσα παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἐγκαταλειπομένην παρὰ τῆς ἐλπίδος. Διήλθεν ὅλην τὴν νύκτα κλαίουσα, καὶ ὅτε ἤλθεν ὅπως ἐναγκαλισθῆ τὸν Λεωνῆν μὲ παρειὰς ὠχρὰς καὶ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, εἶχε φυσιογνωμίαν τοσοῦτ' ἠλλοιωμένην, ὥστε μ' ὅλας τὰς προφυλάξεις της ὁ Λεωνῆς ἀνέκραξε.

— Θεέ μου! μαμμὰ, τί ἔχετε; εἶσατε ἀσθενής;

— Ὅχι, τέκνον μου· μολονότι τὸ ἐπεθύμουν· πρέπει νὰ σὲ τὸ εἶπῶ, Λεωνῆ μου; πολὺ μὲ θλίβει ἡ κατάστασις τῆς υγείας σου.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ νέος, ποτὲ δὲν ἤμην καλῆτερα.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη ἡμερῶν δὲν τρώγεις σχεδὸν πλέον, δὲν ἔχεις ὄρεξιν διὰ τίποτε· δὲν ἔχεις πλέον τὸ ροδόχρου ἐκεῖνο χρῶμα, ἀλλὰ, θεέ μου! πόσον εἶσαι ὠχρός. Δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν πλέον νὰ κινήθῃς· δὲν ἀφίνεις σχεδὸν τὸ ἀνάκλιντρον, τέλος ἔχεις μίαν ἀδυναμίαν. . . .

— ὦ! φιλιτάτη μου μήτηρ, δὲν εἶναι τοῦτο! Δὲν ἐτόλμησα νὰ σὰς τὸ εἶπω. . . . Ὅταν εἶμαι ἐκεῖ, ἐν τῇ σιῶϊ, ἐν τῇ γαλήνῃ, ἡ ψυχὴ συγκεντροῦται, καὶ τότε. . . βλέπω. . .

— Βλέπεις; τί σημαίνει τοῦτο;

— Ναί. . . δὲν ἤξεύρω πῶς ονομάζεται. . . ἔχει μορφὴν ἀγγέλου. . . εἶναι ἀγνή καὶ καθαρὰ ὡς ἡ ἀρετή. . . ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὴν γῆν· εἶναι ὠραία κόρη, τὴν ὅποιαν θέλω νὰ νυμφευθῶ.

— Ἄ! Θεέ μου! τὸ τέκνον μου ἐτρελλάθη!

— Ὅχι μαμμὰ, ὄχι, εἰπέτε μᾶλλον ὅτι συνέβη καμμία ἀποκάλυψις. Τὸ πρῶτον ὅτε τὴν εἶδα, ἦτον ὡς ὄνειρον· ἐμεῖδιά μὲ τὸ ρόδιον καὶ μυστηριώδες στόμα της, ἡ ὠραία ξανθὴ κόμη της ἔστιλ-

θεν ὡς διάδημα ὡς ἡ τῆς Παρθένου Μαρίας· οἱ μεγάλοι της κυανοὶ ὀφθαλμοὶ μ' ἐθεώρουν μετ' ἤθους ἀνεκφράστου ἀγαθότητος.

— Ἀλλὰ, παιδάκι μου, δὲν βλέπεις ὅτι τοῦτο εἶναι ὄνειρον, ἀπλοῦν ὄνειρον;

— Ὅχι, καλὴ μου μήτηρ, εἶν' ἀπλὴ ἐμφάνσις σταλεῖσα παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ καὶ σὰς τὸ λέγω θετικώτατα, αὐτὴν μόνον θέλω νυμφευθῆ.

Ἰπῆρχε τοσαύτη βεβαιότης εἰς τὴν φωνὴν τοῦ νέου, ὥστε ἡ μήτηρ του, οἶονε ἐνδίδουσα εἰς θρησκευτικὴν τινα ἐντύπωσιν, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποκριθῆ. Ἐσυμβουλευθῆ τότε τὰς δύο ἀρχὰς τὰς ἀρμοδίου εἰς τοιαύτας περιστάσεις, τὸν ἰατρὸν τῶν ψυχῶν καὶ τὸν ἰατρὸν τῶν σωμάτων.

Ὁ καλὸς τῆς ἐνορίας ἐφημέριος ἀπήντησεν « εὖρον πάντοτε παρὰ τῷ υἱῷ σας τὸ καθαρώτερον θρησκευτικὸν αἶσθημα. Αἱ ὁδοὶ τοῦ ὑψίστου εἶναι ἀνεξιχνίαστοι, καὶ οἰοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν οἱ σκοποί του πάντοτε θέλουσιν ἐκπληρωθῆ. Μὴ ἀνησυχῆτε λοιπὸν, φιλιτάτη κυρία μου. Ἐν τούτοις, ἐὰν πρέπη νὰ ἐξηγήσω τὴν ὀπτασίαν τοῦ υἱοῦ σας, ἀντὶ νὰ στοχασθῶ ὅτι εἶδε τὴν γῆνιν του σύζυγον, ἤθελον μᾶλλον παραδεχθῆ ὅτι ἡ Ἁγία Παρθένος, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὅποιας τὸν ἐθέσατε ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καταδέχεται αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν ὁδηγὸς τῆς οὐρανίας ὁδοῦ.

Μετὰ τὸν ἐφημέριον ἤρχετο ὁ ἰατρός. Ὁ δόκτωρ. . . ἔλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἔσποψιν ἤττον σπουδαίαν. « Ἐχομεν, εἶπε, πολλὰ παραδείγματα εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην τοῦ υἱοῦ σας. Ἡ μελαγχολία, ἡ ἐκστασις, κατήντησαν σήμερον εἰς τὴν κοινωνίαν μας πάγκοινα πράγματα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἕνα ταξεῖδι θὰ ἦτον ὠφέλιμον, δι' αὐτοῦ ἴσως αἱ ὄνειροπολήσεις θὰ παραχωρήσωσι τὴν θέσιν των εἰς τὰς πραγματικότητας.

Ἡ ἰδέα μικρᾶς τινοῦ περιηγήσεως ἐφαίνετο τρομερὸν πρᾶγμα] εἰς τὴν κυρίαν Δενοῦέρην, ἥτις ποτὲ δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν μικρὰν τῆς πόλιν, ἐν ἣ διήρχετο ἡμέρας τοσοῦτον ἡσύχου καὶ εἰρηνικῆς ζωῆς. Παρατήρησις τις ὁμοῦ τοῦ Λεωνῆ ἤρκεσε ν' ἀνατρέψῃ ἐκ θεμελίων τὴν ἀπόφασίν της.

— Καλὴ μου μαμμὰ, εἶπεν ὠραίαν τινὰ ἡμέραν, ἔχετε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῶν Φουρβιερῶν;

— Τί λόγος! παιδί μου, ἡ θεία μεσιτεία της σ' ἔσωσεν ὅταν ἀκόμη ἐβαυκαλίζεσο εἰς τὴν μικρὰν σου κοιτίδα. Εἶδα εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, δέκα παραδείγματα τῆς θαυματουργοῦ της δυνάμεως.

— Λοιπὸν! ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὰς Φουρβιέρας, μήτέρα μου.

— Πῶς, παιδί μου; ἐνῶ εἶσαι τόσον ἀδύνατος. . .

— Τί πειράζει;

— Ἀλλὰ διὰ τίνα λόγον; ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐξέφρασεσ τοιαύτην ἐπιθυμίαν.

— Θεέ μου, μήτέρα, ἂν ἦτο κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ ἤξευρον τί ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ σεις. . . μὲ κα-

ταλαμβάνετε πολύ καλά αίσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν μου κάτι τι τὸ ὁποῖον μοῦ λέγει νὰ υπάγω εἰς τὰς Φουρβιέρας, διότι ἐκεῖ ἴσως ἀποκτήσω τὴν ὑγίαν μου.

Ἡ Κυρία Δεουέρη δὲν ἤθελεν εὑρεῖν ἴσως τὸν λόγον ἀποχρῶντα, ἐὰν δὲν ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀγαπητοῦ δόκτωρος· μειδιάσασα λοιπὸν εἶπεν εἰς τὴν Λεωνῆν.

— Καλά! τέκνον μου, χωρὶς ἄλλο θὰ υπάγωμεν εἰς τὰς Φουρβιέρας.

— Ἄ! φιλάττη μαμμὰ, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μὲ πρόσωπον μαρμαίρον ἀπὸ χαρὰν καὶ χρωματισθὲν μὲ τὰ δροσερώτερα τῆς ὑγείας χρώματα, φιλάττη μαμμὰ, πόσον εἶσθε καλὴ! δὲν ἐδίσταζον περὶ τούτου· θέλομεν ἀναχωρῆσαι λοιπὸν αὐριον.

— Αὐριον! ἔκαμεν ἡ Κυρία Δεουέρη ἀνασκίρτωσα, αὐριον! τί λέγεις, παιδί μου; τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λεωνῆς, ἀμφιβάλλω ἂν θέλομεν φθάσει ἐγκαίρως. Καὶ τὸ ὠραῖόν του πρόσωπον κατεστάθη ὠχρότερον παρά ποτε.

— Ναι, ναί, αὐριον, ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ καταληφθεῖσα ὑπὸ παραδόξου ἀνησυχίας, αὐριον, διὰ τοῦ ταχύτερου πλοίου, διὰ τοῦ *Παρισιωῦ*.

Ὁ Λεωνῆς, εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἀνέλαβεν ἅπασαν τὴν προτέραν φαιδρότητα του, θελήσας μάλιστα ἀμέσως νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὰ τῆς ὁδοιπορίας. Ἦτο πολὺ διαφορετικὸς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἦλθον οἱ φίλοι νὰ πληροφρηθῶσι περὶ τῆς ὑγείας του. Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος ἔλεγε μετὰ χαρᾶς. « Εὐλόγητός ὁ Θεός! τὸ τέκνον εἶναι φρονιμώτερον ὄλων ἡμῶν. Ἀναμφίβωλος εἶδεν ἐκείνην ἥτις παραμυθεῖ τοὺς τεθλιμμένους καὶ θεραπεύει τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὁ δόκτωρ, τὸ κατ' αὐτὸν, ἐσυλλογίζετο μειδιών· « Ἴδου λοιπὸν τί εἶναι οἱ παῖδες καὶ οἱ ἄνθρωποι! μικρὰ διασκέδασαι, κάτι τι τὸ ὁποῖον κολακεύει τὰς ἐπιθυμίας των, ἀρκεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ καὶ εἰς αὐτὴν αὐτῶν τὴν σαρκικὴν μηχανὴν, ἅπασαν τὴν ἀπωλεσθεῖσαν φαιδρότητα· Πῆγαινε, παιδάκι μου, διασκέδασαι! εἷα μικρὸν ταξιδάκι χάριν εὐσεβείας εἶναι ἀρκετὰ τερπνόν! ἀρκετὰ τερπνόν! μὴ λησμονήσῃς ὅμως νὰ ἐπισκεφθῆς καὶ τὸ θέατρον· ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ ὠραῖα πράγματα εἰς τὸ Λυόν.

Ἡ παραγγελία αὕτη ἔφερε, μεταξὺ τῶν παλαιῶν φίλων, μικρόν τινα ἐμφύλιον πόλεμον, τοῦ ὁποῖου τὰ καθέκαστα δὲν ἐνδιαφέρουσι τὴν διήγησιν ταύτην. Προτιμώτερον εἶναι νὰ μεταφέρωμεν ἀμέσως τὸν ἰναγνώστην ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ φέρῃ τὴν μητέρα μετὰ τοῦ υἱοῦ εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.

Ἡ Κ. Δεουέρη καὶ ὁ Λεωνῆς ὅτε, ἡμέρας ὑποφωσκούσας, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπεβίβασθησαν, ἡ ἀτμοσφαιρὰ ἦτο καθαρὰ καὶ ἡ πρωϊνὴ διαπεραστικὴ αὐρα ταχέως συμπυκνοῦσα τὸν ἐκ τοῦ λέβητος διαφεύγοντα ἀτμὸν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς χονδρὰς σκα-

γῶνας ὕδατος καταπιπτοῦσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· πρὸς ἀνατολὰς τὸν οὐρανὸν διήρχοντο νεφίδια πορτοκαλλόχροσα τὰ ὁποῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλάμβανον χρῶμα φλογόχρουν, μεχριστότου ἀναφανείς ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ Ἡλίου δίσκος κατέκλυσεν αὐτὰ διὰ τοῦ ἀργυροῦ φωτός του. Ἐνῶ οἱ ὁδοιπόροι μας ἐθαύμαζον τὸ πάντοτε νέον τοῦτο θέαμα, ὁ Παρισινὸς διέφυγε μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς, ἀναπαυόμενος μόνον ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα διὰ νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἀποθέσῃ ἐπιθάτας καὶ ἀποσκευάς. Ἐνίοτε τὴν ἀνακωχὴν του παρηκολούθει ἀποτυχία· συνεχέστερον ὅμως ἐπιτυχία. Ἐκεῖ, λ. χ. ἀντήλασε πύθικον καὶ ψιττακὸν ἀντὶ τριῶν ἐπιβατῶν· ἐδῶ, διὰ πέντε βάρεια δέματα ἐλάμβανε δύο Ἀγγλοῦς· μακρότερα δὲ ἓνα παιδίον καὶ μίαν περιστέραν ἐδέχετο νέον καὶ ὠραῖαν κόρην· ἔπειτα πάλιν ἀνελάμβανε τὴν ἐργασίαν του, σκιρτῶν ἀπὸ χαρὰν.

Ἐγκαταλείπων τις τὴν Χαλὸν (δὲν βλέπει ἄλλο τι εἰμὴ ἀκτὰς ἀποτόμου ἢ πεδιάδας ἀφόρους· ἀλλὰ τὸ πανόραμα καλλωπίζεται αἰφνης παρερχομένου τὴν Μικρόνην· ἐπέκεινα τῆς μεγάλῃς ταύτης ἀμπελοφόρου κοιλάδος προσφιλεστάτης εἰς τοὺς φιλοῖνους ἀνυψοῦνται ἀνεπαισθήτως ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς μιᾶς, ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς ἄλλῃς ὄχθης κλιτύες ἀμπελοφόροι· αἱ ἐπικρεμάμεναι γέφυραι πολλαπλασιάζονται, τῆς κατασκευῆς των ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθισταμένης δυσβάτου καὶ κινδυνώδους. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς φθάνει τις εἰς τὸ Τρεβοῦ, πόλιν Ἰησοῦτικὴν ἀξιομνημόνευτον, τῆς ὁποίας αἱ σοβαραὶ καὶ μαῦραι οἰκίαι φαίνονται ὡς τόσα ἰσάριθμα μοναστήρια. Μετὰ ταῦτα οἱ λοφίσκοι συμπυκνούμενοι, πλησιάζουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ νὰ λούσῃσι τοὺς πόδας των εἰς τὴν Σαώνην, διὰ νὰ κατοπτρίσωσιν ἐκεῖ τὰ μεγαλοπρεπῆ δάση· ἄνθη ροδινα, χλοερὰ δάση ἐπικαλύπτουσιν αὐτούς. Ἴδου ἡ νῆσος Βάρβη, τόσον ζωγραφικὴ μὲ τοὺς γηραιούς βράχους τῆς καὶ τὰ πεπαλαιωμένα φρούριά της· Ἴδου τείχη στέφοντα ὑψικόρυφα ὄρη. Ἐνὶ λόγῳ ὁ ὀφθαλμὸς καταγοητεύεται ἀπὸ τόσα θελκτικὰ, καταπληκτικὰ, καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀντικείμενα συγχεόμενα ἐν τῷ πνεύματι διὰ τῆς πληθῆος αὐτῶν. Τέλος τὸ πλοῖον προσωμίση εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Σαώνης, καὶ θορυβῶδεις φωναὶ αἱ ἐγειρόμεναι εἰς τὴν ὄχθην, κατέπληξαν ἐπὶ στιγμὴν τὴν Κ. Δεουέρην καὶ τὸν Λεωνῆ ὥστε μόλις διέφυγον τὰς χεῖρας τῶν ἀχθοφόρων καὶ τῶν ὀδηγῶν, οἵτινες φιλοφρονέστατα ὑπέσχοντο νὰ τοὺς ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ Πανδοχεῖον τῶν Πρέσβων.

Μόλις ἀναπαυθεῖσα, ἡ καλὴ μήτηρ ἐπρότεινεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς ν' ἀναβῶσιν ἀμέσως εἰς τὰς Φουβιέρας· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἠρνήθη τῶρα τὴν πρότασίν της.

— Ὄχι, μαμμὰ, αὐριον εἶναι καλλίτερα κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν τελεῖται ἡ Ἁγία θυσία.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἐτι λαμπρότερος· ἂν καὶ δι' ἀμάξης ἀναχωρῶν τις εἰς τὰς Φουρ-

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΠΕΡΙ ΕΥΦΡΑΔΕΙΑΣ, ΚΑΤΑ ΒΟΥΣΤΕΤΙΝΟΝ.

βιέρως κάμνει αρκετάς περιελίξεις, ἡ Κ. Δευοῦρη ἐν τούτοις ἤθελε νὰ ὑπάγῃ διὰ μικροῦ ἀμαξιδίου· ὁ Λεωνῆς ἀντέστη εἰς τοῦτο, λέγων ὅτι ποτὲ δὲν ἠσθάνθη ἑαυτὸν εἰς καλλιτέραν μυωνικὴν ἔντασιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ ἀποστολικῶς τῷ τρόπῳ, ἄλλως τε ὁ περίπατος ἐκείνος ἤθελε ὠφελῆσαι καὶ τὴν μητέρα του.

Ἡ Παναγία τῶν Φουρβιερίων ἀπολαμβάνει μεγάλου σεβασμοῦ εἰς τὴν μεσημβρίαν· οἱ ναῦται, τραυματικαί, ἀσθενεῖς, ὅλοι μὲ ὅλας τὰς ἀθλιότητάς των διευθύνονται πρὸς αὐτήν, ἐπικρεμῶντες εἰς τὰ τεῖχη τοῦ παρεκκλησίου πολυάριθμα ἀναθήματα μαρτυροῦντα τὴν θαυματοργὸν δύναμίν της. Τὸ παρακλήσιον τοῦτο κεῖται εἰς θέσιν ἐπὶ τῆς κλιτύος ὑψηλοῦ τινος βράχου, ὑπερκειμένου τῆς πόλεως ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου, ἦταν ὁ καιρὸς ἦναι γαλήνιος, βλέπει τις τὰ ὄρη τῆς Ἑλβετίας καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ ὄρους.

Ἀναβαίνοντες τὰς βαθμίδας καὶ διερχόμενοι τὰς κατωφερεῖς ἀτραποὺς αἰτίνες ἔφερον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ὁ Λεωνῆς καὶ ἡ μήτηρ του ἀπῆντων ἀνθρώπους καταβαίνοντας ἐκ τοῦ παρεκκλησίου. Πρὶν ἔτι φθάσωσιν ἐκεῖ εὗρισκον καθ' ὄδον πολυάριθμα ἐργοστάσια νομισματοσήμεων, κομπολογίων, ἀγαλματίων, διαφόρων εἰκονογραφιῶν, αἰτίνες παρίστανον τὴν Ἁγίαν Παρθένον καὶ τὰ διαπραχθέντα αὐτῆς θαύματα. Τέλος εἰσηλθον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ προσεκύνησαν μετὰ ζήλου καὶ σεβασμοῦ.

Αἴφνης ὁ Λεωνῆς δράττεται τοῦ βραχίονος τῆς μητρός του, καὶ σφίγγων αὐτὸν μετὰ τρεμούσης χεῖρός· εἶναι αὕτη! εἶπεν.

Ἡ κυρία Δευοῦρη ἀνυψώσασα τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶδε νεάνιδα ἀπλοϊκῶς ἐνδεδυμένην, γονυπετὴ πλησίον τοῦ χοροῦ καὶ ἀποδεχομένην, ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἱερέως τὸν ἅγιον ἄρτον. Ὃταν ἡ ἱερὰ λειτουργία ἐτελειώσῃ καὶ ὁ ἱερεὺς ἀνεχώρησῃ ἐσηκώθη αὕτη καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τῆς μητρός της, δεικνύουσα εἰς τὴν κυρίαν Δευοῦρην καὶ τὸν υἱὸν της στόμα θελκτικόν, μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μεγαλοπρεπεῖ ξανθὴν κόμην στίλβουσαν ὡς διάδημα. Ὁ Λεωνῆς τότε ἀφήσας μικρὰν φωνὴν ἐλειποθύμησεν.

Ὃταν ἐπανῆλθε εἰς ἑαυτὸν χάρις εἰς τὰς κατεσπευσμένας τῆς μητρός του φροντίδας, ἡ νεανίς εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο, τὸ εὐτυχὲς τέκνον τὴν εἶδεν. Ἡ φοικώδης ἀμφιβολία ἡ κατατρώγουσα τὴν καρδίαν του διελύθη· ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀνεμίγνυς εἰς τὰς εὐχάς του, ἐκείνη ἦτις ἀπασχόλει ἐκάστην στιγμήν τῆς ὑπάρξεώς του, δὲν ἦτον μάταιον φάντασμα παραγόμενον ἐκ τῆς φαντασίας του. Τώρα ἠδύνατο νὰ περιμένῃ μεθ' ὑπομονῆς νὰ τελειώσῃ ὁ θεὸς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἤοχισε.

(ἀκολουθεῖ)

Ἀπαραίτητος οἷα δῆποτε ἀγωγῆς ὄρος εἶναι ἡ μάθησις τοῦ καλῶς διαπράσσειν τὸ ἔργον ὃ ἕκαστος ἐπαγγέλλεται κατ' ἀνάγκην· ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ὁμιλεῖν εἶναι τὸ ἀναγκαϊότερον καὶ μᾶλλον ἀπαραίτητον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔργον, ἀνάγκη νὰ μάθῃ καλῶς τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ.

Ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ πάσης περὶ καλοῦ αἰσθήσεως ἀμοιροὶ ἀπεφῆναντο τὴν εὐγλωττίαν ἀπλοῦν τινα καὶ ἐφήμερον καὶ ἄσημον τῶν ἰδεῶν κόσμον. Νήπιοι! ἐλησμόνησαν ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι κόσμος, ἀλλ' ἐνδύμα περιβάλλον πανταχόθεν τὴν ψυχὴν.

Τις ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ ἐνδυθῇ ῥάκη ῥυπαρὰ καὶ ἀηδῆ; Ἐάν λοιπὸν ἀπαξιοῖτε νὰ ἐνδύσῃτε τὸ σῶμα ὑμῶν μὲ ῥάκη, κατὰ πόσον μᾶλλον πρέπει νὰ φροντίζητε περὶ τῆς κομψότητος τοῦ ἐνδύματος ὃ ἀναβάλλεται ἢ πολλῶ τοῦ σώματος εὐγενεστέρα ψυχῇ!

Τὸ καλῶς ὁμιλεῖν εἶναι τὸ μέτρον τῆς διανοίας· διὰ τῆς γλώσσης μαθάνει τις νὰ συλλογίζεται, μαθάνει κυρίως νὰ ἐκθέτῃ τοὺς διαλογισμοὺς του.

Ἄνευ δὲ τῆς εὐφραδίας καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἄπέδη ἄχαρι καὶ ὀχληρόν.

Ἰπόθεσις ἐν αἰθούσῃ τινὰ σύλλογον ἀνθρώπων μὴ ἀντιλαμβανόμενων ἀκριβῶς, δι' ἄγνοιαν τῆς ἰδίας γλώσσης, τοὺς λόγους καὶ τὰ αἰσθήματα ἀλλήλων· ἐκεῖ ἡ φιλαυτία ἐκάστου προσκρούει εἰς τὴν τῶν ἄλλων, ὥσει μεθυόντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνηγμένον.

Ἡ πρὸς τὴν γλῶσσαν ὀλιγωρία εἶναι αἰτία τῆς ἀδολοσχίας τῆς μαστιγώσεως τοὺς μικροπολίτας ὧν αἱ ἀζιώσεις εἰσὶν ἀδιέξοδοι ὡς καὶ ἡ ἔννοια τῶν λόγων.

Ἐν ταῖς κοιναῖς συναναστροφαῖς οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦσιν ἀλλήλοις διὰ παραλλαγῆς αἰσθημάτων, ἅτινα γλῶσσα ἀκανόνιστος καὶ χυδαία ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ. Διότι τὸ εὐκαιρον καὶ τὸ κυριολεκτικόν, τὰ ἀπαρτίζοντα πᾶσαν τοῦ λόγου τὴν ἀξίαν, εἰσι πράγματα ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀτελῶς γινώσκοντας τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀρίστη διήγησις ἀνυπόφορος καθίσταται ἐξερχομένη τοῦ στόματος ἀνδρὸς κακῶς ὁμιλοῦντος. — Καὶ αὕτη ἡ ἐκλεκτὴ ἀστείότης, ἡ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λεπτὴν παραλλαγὴν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων συνισταμένη, καὶ ἐφ' ἧς μεγάλην ἔχει τὴν ἰσχὺν ἢ ἔκφρασις, εἶναι πλεονέκτημα ἀνεφικτόν εἰς τὴν ἄρρυθμον γλῶσσαν. Τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐκφράζειν τὴν εὐθυμίαν, διὰ τοῦ λόγου, ἐθίζει τοὺς πλείστους εἰς γέλωτας χυδαίους καὶ παντομίμας θεατρικάς.

Διὰ τῆς ἐξηγυγισμένης γλώσσης τὰ ἔθνη διαπρέπουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν φώτων καὶ τῆς σο-